

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoCsp/5/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6622200989
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Šalamún
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2026:6622200989.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Šalamúna a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Evy Dzúrikovej, v právnej veci žalobkyne: A. A., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX, XXX XX C., štátna občianka SR, zastúpenej JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom, IČO: 37 756 508, so sídlom Janka Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov a, o zdržanie sa výkonu záložného práva, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 13Csp/14/2022 – 424 zo dňa 24. novembra 2025, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 13Csp/14/2022 – 424 zo dňa 24. novembra 2025 vo výroku I. m e n í tak, že:

Žalovanému s a u k l a d á povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva, ktoré na neho prešlo pri prevode pohľadávky zabezpečenej záložným právom na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky č. XX/XXXX zo dňa 01.10.2020 uzatvorenej medzi D. E. E., F., G.: XX XXX XXX, E. E. H. XX, XXX XX H. ako postupcom a žalovaným ako postupníkom, zapísaného v katastri nehnuteľností na liste vlastníctva č. XX vedenom A. I. J., katastrálnym odborom, pre katastrálne územie B., obec B., okres J., v časti C - Ľarchy na pod č. K. XXXX/XXXX zo dňa 25. 11. 2008, formou dobrovoľnej dražby, predmetom ktorej sú nehnuteľnosti vedené na tomto liste vlastníctva: pozemok - zastavaná plocha a nádvorie, parcela registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 668 m², pozemok - orná pôda na parcele registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 1171 m², pozemok - záhrada na parcele registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 746 m² a stavba - rodinný dom, súpisné číslo XXX na parcele registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 668 m².

II. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 13Csp/14/2022 – 424 zo dňa 24. novembra 2025 vo výroku II. p o t v r d z u j e .

III. Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom č. k. 13Csp/14/2022 – 424 zo dňa 24. novembra 2025 Okresný súd Lučenec (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uložil žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva formou dobrovoľnej dražby, predmetom ktorej sú nehnuteľnosti: pozemok - zastavaná plocha a nádvorie, parcela registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 668 m², pozemok - orná pôda na parcele registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 1171 m², pozemok - záhrada na parcele registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 746 m² a stavba - rodinný dom, súpisné číslo XXX na parcele registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 668 m², všetko vedené na liste vlastníctva číslo XX vedenom A. I. J. - katastrálny

odbor, pre okres J., obec B., katastrálne územie B. (I. výrok) a žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 %, vo výške ako bude rozhodnuté osobitným uznesením vyšším súdnym úradníkom, v lehote troch dní od právoplatnosti tohoto uznesenia (II. výrok).

1.1 V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zdržania sa výkonu záložného práva žalovaným. D. E. E., F. (ďalej len „právny predchodca žalovaného“) uzavrela so žalobkyňou ako dlžníčkou, a L. A. ako spoludlžníkom, Zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere č. XXXXXXXX X XX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 31.534,22 €. Za účelom zabezpečenia pohľadávky bola uzatvorená Zmluva o zriadení záložného práva zo dňa 03. 11. 2008 (ďalej len „zmluva o zriadení záložného práva“), ktorej zálohom boli nehnuteľnosti: pozemok - zastavaná plocha a nádvorie, parcela registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 668 m², pozemok - orná pôda na parcela registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 1171 m², pozemok - záhrada na parcela registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 746 m² a stavba - rodinný dom, súpisné číslo XXX na parcele registra „C“ KN číslo XXXX o výmere 668 m², všetko vedené na liste vlastníctva číslo XX vedenom A. I. J. - katastrálny odbor pre okres J., obec B., katastrálne územie B. (ďalej len „nehnuteľnosti“). Následne došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti pohľadávky zo zmluvy o úvere. Dňa 17. 02. 2022 mala byť dražobnou spoločnosťou F. E., E., E. E. H., M. XX (ďalej len „dražobná spoločnosť“) vystavená listina „Oznámenie o dobrovoľnej dražbe“. Následne bola dňa 22. 02. 2022 vystavená listina „Výzva“ na umožnenie vykonania obhliadky a ohodnotenia nehnuteľností, ktorú zaslala žalobkyni dražobná spoločnosť, ktorá mala postupovať na základe návrhu na vykonanie dražby zo strany žalovaného. Žalobkyňa uviedla, že na predmetný dodávateľsko-spotrebiteľský vzťah sa vzťahuje viacero skutočností, ktoré spôsobujú nezákonnosť procesu dražby a je nevyhnutné tieto skutočnosti posúdiť predtým, než dôjde k postihu na jej právach a majetku, najmä spochybnila platnosť postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalovaného na žalovaného. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil, a navrhoval ju ako nedôvodnú zamietnuť.

1.2 V ďalšom obsahu napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol stručný priebeh konania, argumentáciu strán sporu, vykonané dokazovanie, závery z neho vyplývajúce a zistený skutkový stav veci: žalobkyňa ako dlžníčka a spoludlžník L. A. uzatvorili s právnym predchodcom žalovaného zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie mimoriadneho medziúveru pod č. XXXXXXXXXXXX vo výške 950.000,00 Sk (31.534,22 €) a po splnení podmienok stavebného úveru pod č. XXXXXXXXXXXX vo výške 570.000,00 Sk (18.920,53 €), a to za účelom nadobudnutia vlastníctva bytu, rodinného domu vrátane súvisiacich drobných stavieb. V zmysle zmluvy o úvere bolo za účelom zabezpečenia pohľadávky zriadené záložné právo, ktoré predstavovalo rozdiel cieľovej sumy a nasporenej sumy ku dňu uzatvorenia zmluvy. Zmluvou o postúpení pohľadávok č. XX/XXXX zo dňa 30. 09. 2020 (ďalej len „zmluva o postúpení pohľadávok“) právny predchodca žalovaného postúpil na žalovaného súbor pohľadávok, ktoré vznikli na základe úverov poskytnutých postupom tretím osobám, pričom v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok je uvedená aj pohľadávka zo zmluvy o úvere pre celkovo dlžnú pohľadávku vo výške 33.885,57 €. Z výpisu z listu vlastníctva vyplýva, že na nehnuteľnosti je v časti „C“ zriadené záložné právo v prospech žalovaného na základe rozhodnutia č. K. XXXX/XXXX zo dňa 25. 11. 2008.

1.3 Rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 13Csp/15/2020 - 405 zo dňa 03.03.2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/12/2025 - 474 zo dňa 30.07.2025 bola žaloba žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. voči žalovanej A. A. o zaplatenie sumy 24.192,41 € s príslušenstvom zamietnutá vychádzajúc zo záveru o absolútnej neplatnosti hmotnoprávných úkonov právneho predchodcu žalobcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, § 565 Občianskeho zákonníka, a to pre ich neurčitosť podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko tieto úkony neobsahovali konkretizáciu splátky, pre ktorú došlo k predčasnému zosplatneniu. Odvolací súd konštatoval, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k platnému zosplatneniu úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka z dôvodu nedostatku identifikácie splátky, ktorá zosplatnenie vyvolala podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Pohľadávka sa nestala splatnou pred jej postúpením, čím došlo k porušeniu § 92 od ods. 8 zákona o bankách v spojení s § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Napriek rozporu so zákonom došlo medzi postupcom a žalobcom k uzatvoreniu zmluvy o postúpení pohľadávok, takýto právny úkon je však nutné považovať za absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a teda sa naň hľadí, ako keby nikdy nebol urobený. Žalobcom je i napriek vyššie uvedenému postupník, ktorý však na podanie žaloby nie je aktívne vecne legitimovaný.

1.4 Uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 16Csp/8/2022 - 43 zo dňa 22.03.2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16CoCsp/10/2022 - 138 zo dňa 19.05.2022 bolo rozhodnuté, že žalovaný v 1. rade EOS KSI Slovensko, s.r.o. je povinný zdržať sa výkonu záložného práva zo zmluvy uzatvorenej dňa 03.11.2008 medzi žalobkyňou (A. A.) a D. E. E., F., H. predajom

nehnutelností v katastrálnom území B., ktoré sú zapísané na LV číslo XX dobrovoľnou dražbou až do právoplatného skončenia konania vo veci Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13Csp/14/2022.

1.5 Pri právnom posúdení súd prvej inštancie na vec aplikoval ustanovenia § 151b ods. 1 a 2, § 151e ods. 2, § 151j ods. 1 a 2, § 151l ods. 1 a 4 zákona č. 40/1964 Zb., Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) v znení ku dňu 03.11.2008, § 137 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a 7 ods. 1 zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (Ďalej len „zákon o dobrovoľných dražbách“).

1.6 Žalobca sa podanou žalobou o plnenie povinnosti domáhal v zmysle § 137 písm. a/ CSP uloženia povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva, a to negatívnou žalobou na plnenie pri formulovaní eventuálneho petitu tak, ako súd prvej inštancie jeho znenie pripustil Uznesením č.k. 13Csp/14/2022 - 153 zo dňa 12.05.2022. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že došlo k uzatvoreniu úverovej zmluvy medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného a zároveň k zriadeniu záložného práva za účelom zabezpečenia pohľadávky veriteľa v zmysle predmetnej úverovej zmluvy.

1.7 V zmysle rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 13Csp/15/2020 - 405 zo dňa 03.03.2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/12/2025 - 474 zo dňa 30.07.2025 bola žaloba žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o. v postavení veriteľa voči žalovanej A. A. o zaplatenie sumy 24.192,41 € titulom zmluvy o úvere zamietnutá s poukazom na nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu ako veriteľa pre neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok vyplývajúcich z predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Keďže pri dobrovoľnej dražbe žalovaný vystupoval v postavení záložného veriteľa, ktoré mal nadobudnúť práve na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, ktorá bola vyhodnotená ako neplatná, je možné konštatovať, že žalovaný nemohol nadobudnúť postavenie záložného veriteľa, a teda ani tieto oprávnenia vykonávať. Pokiaľ žalovaný pristúpil k dobrovoľnej dražbe ako osoba, ktorá nie je záložným veriteľom, bolo potrebné konštatovať, že zo zákona o dobrovoľných dražbách takéto postavenie navrhovateľa dražby nemal, a teda ani oprávnenia vykonávať nemohol. Uznesením Okresného súdu Lučenec č. k. 16Csp/8/2022 - 43 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16CoCsp/10/2022 - 138 bola neodkladným opatrením uložená povinnosť žalovanému v tom čase v postavení záložného veriteľa, zdržať sa výkonu záložného práva do právoplatného rozhodnutia sp. zn. 13Csp/14/2022. Z predložených listinných dôkazov vyplynulo, že výkon záložného práva zo strany žalovaného započal v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách a tento proces ku dňu rozhodovania súdu prvej inštancie nebol ukončený, nakoľko bol prerušený uznesením o nariadení neodkladného opatrenia. Za stavu, keď žalovaný nie je osobou oprávnenou zo záložného práva a nemôže byť teda ani v postavení navrhovateľa dobrovoľnej dražby a riadne v dražbe pokračovať, mal súd prvej inštancie za to, že je dôvodné uložiť mu povinnosť, aby sa akýchkoľvek ďalších úkonov týkajúcich sa dobrovoľnej dražby zdržal v intenciách navrhovaného petitu žaloby.

1.8 Súd prvej inštancie za podstatnú skutočnosť považoval, či žalobca pristúpil k výkonu záložného práva v premlčacej lehote. Z príslušného výpisu z listu vlastníctva č. XX k. ú. a obec B. bolo zrejmé, že k výkonu záložného práva žalobca pristúpil tak, ako to vyplýva z registrácie začatia výkonu záložného práva katastrálnym úradom dňa 19.03.2018, resp. 25.11.2021, a zo žalobcom predloženej listiny a samotného tvrdenia vyplýva, že bola vystavená listina dňa 22.02.2022 označená ako „Výzva na umožnenie vykonania ohliadky a ohodnotenia nehnuteľnosti“ s tým, že termín ohliadky bol určený na 08.03.2022, resp. 23.03.2022. Rovnako následne z Oznámenia o dražbe zo 17.02.2022 vyplýva, že dražba mala byť vykonaná v termíne 28.03.2022. Z uvedeného teda vyplynulo, že žalobca pristúpil k výkonu záložného práva postupom v zmysle zákona o dobrovoľných dražbách až do momentu, kedy Uznesením č. k. 16Csp/8/2022 - 43 zo dňa 22.03.2022 nebolo nariadené žalovanému dočasne sa zdržať výkonu záložného práva. Záložný veriteľ začal s výkonom záložného práva už dňa 11.09.2017 a to Oznámením o začatí výkonu záložného práva, ktoré bolo zaslané žalobcovi, ako aj A. I. J., katastrálny odbor, pričom po postúpení pohľadávky žalovaný pokračoval vo výkone záložného práva, ktoré začal jeho právny predchodca (§ 151l ods. 1 a ods. 4 občianskeho zákonníka). Registrácia oznámenia o začatí výkonu záložného práva predstavuje samotné začatie výkonu záložného práva a ide zároveň o uplatnenie práva na príslušnom orgáne. Týmto okamihom záložný veriteľ zahájil výkon záložného práva, pričom v prípade nehnuteľnosti išlo o výkon záložného práva jej predajom na dobrovoľnej dražbe dňa 28.03.2022.

1.9 Eventuálny petít je žalobný petít, ktorý žalobca formuluje popri inom (primárnom) žalobnom návrhu. Žalobca žiada rozhodnúť o eventuálnom petite iba pre prípad, ak súd primárny petít zamietne. Keďže súd prvej inštancie primárnemu petitu vyhovel, nebol dôvod už rozhodovať o eventuálnom petite.

1.10 O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. Žalobkyňa bola v konaní úspešná, a preto jej súd prvej inštancie priznal právo na náhradu trov konania od žalovaného v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že zamietne žalobu žalobcu, resp. ho v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1 Vo vzťahu k samotnému výroku napádaného rozsudku, resp. k uloženiu povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva do budúcnosti bez časového obmedzenia uviedol, že uvedenú povinnosť nie je podľa jeho názoru možné uložiť vo výroku rozhodnutia vo veci samej, keďže uvedené rozhodnutie, resp. povinnosť záložného veriteľa nemá základ v hmotnom, ani procesnom práve a predstavuje len zopakovanie výroku neodkladného opatrenia. Inými slovami súd prvej inštancie nahrádza uznesenie o neodkladnom opatrení rozsudkom vo veci samej. Uviedol, že právne posúdenie súdu týkajúce sa uloženia povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva natrvalo rozsudkom vo veci samej už bolo ustálené Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“), odmietnuté a posúdené ako nezákonné. NS SR už vo viacerých sporových konaniach, v ktorých sa rozhodlo o uložení povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva natrvalo rozsudkom vo veci samej – zrušil rozhodnutia súdov s ohľadom na procesnoprávnu a hmotnoprávnu neprípustnosť meritórneho výroku, ktorým sa ukladá povinnosť záložnému veriteľovi zdržať sa výkonu záložného práva bez časového obmedzenia (teda nie neodkladným opatrením), a toto právne posúdenie, resp. nemožnosť vydať takéto rozhodnutie v rozsudku vo veci samej pre jeho nevykonateľnosť aj sám NS SR označil za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. Poukázal pritom na rozhodnutia sp. zn. 8Cdo/147/2017, sp. zn. 5Cdo/113/2017 a sp. zn. 2Cdo/36/2019. V prejednávanej prípadе sa podľa neho súd prvej inštancie odklonil od tejto ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít v totožnej právnej otázke, a to bez akéhokoľvek zdôvodnenia, čím nielenže vec nesprávne právne posúdil, ale zároveň aj hrubým spôsobom porušil princíp právnej istoty v zmysle čl. 2 CSP.

2.2 Vzhľadom na vyššie uvedené sa domnieval, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, ak dospel k záveru, že meritórnym rozsudkom vo veci samej je možné uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva bez časového obmedzenia a zároveň nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pokiaľ sa vo vyššie uvedenej právnej otázke odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít bez akéhokoľvek zdôvodnenia.

2.3 Zároveň poukázal na to, že NS SR výslovne uzavrel, že takýto výrok je nevykonateľný, a teda takúto povinnosť nemožno uložiť bez ohľadu na rozdiely v skutkovom stave.

2.4 Aj v prípade prijatia záveru súdu o neplatnom postúpení pohľadávky je rozhodnutie súdu vo veci samej neprípustné, nakoľko tým dochádza k porušovaniu práv žalovaného, ktorý by ani v budúcnosti nemohol vykonať záložné právo, napr. po novom postúpení, či dokonca na základe úplne inej zabezpečenej pohľadávky k totožným nehnuteľnostiam bez ohľadu na právny dôvod budúceho výkonu záložného práva, čím rozhodnutie súdu závažným spôsobom narúša práva žalovaného, ktoré môžu vzniknúť aj v budúcnosti.

2.5 Ďalej upozornil na skutočnosť, že záložné právo voči nemu nevzniklo vkladom, ale výlučne na základe žiadosti, na základe ktorej príslušný okresný úrad, katastrálny odbor zapísal zmenu záložného veriteľa. Nejednalo sa teda o zápis do katastra nehnuteľností, ktorý by mal za následok vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností. Záložné právo totiž vzniklo vkladom výlučne voči postupcovi.

2.6 Poukázal na to, že na pojednávaní konanom dňa 27.10.2025 namietal s odkazom na právoplatne skončené konanie sp. zn. 13Csp/15/2020 svoju pasívnu vecnú legitimáciu, nakoľko bolo rozhodnuté o tom, že postúpenie pohľadávky je absolútne neplatné, a teda žalovaný nie je záložným veriteľom. V tomto smere uviedol, že po právoplatnosti rozsudku v konaní sp. zn. 13Csp/15/2020 neboli z jeho strany vykonané žiadne úkony súvisiace so záložným právom, a teda plne rešpektoval a rešpektuje toto právoplatné súdne rozhodnutie. Napriek tomu, že úkony smerujúce k výkonu záložného práva ním boli vykonané pred štyrmi rokmi, tak súd prvej inštancie vydal rozsudok na základe skutkového stavu, ktorý neexistoval v čase jeho vyhlásenia, totiž že nevykonával žiadne úkony smerujúce k výkonu záložného práva a preto zastával názor, že konajúci súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym

skutkovým zisteniam, nakoľko svoje rozhodnutie založil na výkone záložného práva spred štyroch rokov a vôbec neposudzoval skutkový stav v čase vyhlásenia rozsudku.

2.7 Tvrdil, že závery súdu predstavujúce dôvod uloženia mu povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva sú zjavne nepreskúmateľné, nelogické a vzájomne si odporujúce, čím podľa názoru žalovaného nemožno inak než konštatovať, že napádané rozhodnutie trpí vadou zmätočnosti. Nie je mu zrejmé, akým logickým postupom a myšlienkovým pochodom súd prvej inštancie uzavrel, že napriek skutočnosti, že žalovaný nie je záložným veriteľom a už štyri roky nevykonáva žiadne úkony smerujúce k výkonu záložného práva a o neplatnosti postúpenia pohľadávky bolo právoplatne rozhodnuté, je napriek tomu pasívne vecne legitimovaný na uloženie povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva natrvalo. Konajúci súd sa totiž s námietkou žalovaného ohľadom nedostatku pasívnej vecnej legitimácie nevysporiadal napriek tomu, že ide o otázku, ktorú je súd povinný skúmať z úradnej povinnosti. Zastával názor, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje žiadne odôvodnenie a vysporiadanie sa s námietkou žalovaného ohľadom nedostatku jeho pasívnej vecnej legitimácie, čím sa rozhodnutie súdu stáva nejasným, neúplným a nepreskúmateľným. Poukázal pritom na rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 14/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03 a III. ÚS 209/04.

2.8 Súd prvej inštancie podľa neho dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní nebolo stranami sporu ani len tvrdené (a už vôbec nie preukázané), že žalovaný v čase vyhlásenia rozsudku, ktorý je pre súd rozhodujúci, vykonával akékoľvek úkony smerujúce k výkonu záložného práva, pričom súd vychádzal zo skutkového stavu spred štyroch rokov, v dôsledku čoho sú skutkové zistenia súdu v zjavnom nesúlade s § 217 CSP.

2.9 S poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/07 tvrdil, že súd prvej inštancie mu v posudzovanom prípade nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces – nakoľko odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je preskúmateľné v časti námietok žalovaného ohľadom jeho pasívnej vecnej legitimácie, ako aj v časti nevysporiadania sa s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

3. Žalobkyňa sa vo vyjadrení k odvolaniu v plnom rozsahu stotožnila so závermi súdu prvej inštancie. Odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie považovala za nedôvodné v celom rozsahu, pričom napadnutý rozsudok považovala za vecne správny, zákonný, preskúmateľný a plne zodpovedajúci hmotnoprávnej aj procesnoprávnej úprave, ako aj ustáleným ústavným princípom ochrany vlastníckeho práva a efektívnej súdnej ochrany.

3.1 Podstata odvolania žalovaného spočíva v tvrdení, že súd prvej inštancie nemohol meritórnym rozsudkom uložiť žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva bez časového obmedzenia, keďže takýto výrok má byť podľa žalovaného prípustný výlučne formou neodkladného opatrenia. Táto argumentácia však podľa nej vychádza z nesprávneho právneho posúdenia povahy žaloby, účelu negatívnej ochrany a z účelového vytrhnutia judikatúry NS SR z jej skutkového a právneho kontextu. Jej žaloba je koncipovaná ako žaloba o plnenie podľa § 137 písm. a/ CSP, konkrétne ako negatívna žaloba smerujúca k uloženiu povinnosti zdržať sa neoprávneného výkonu záložného práva. Takýto typ žaloby predstavuje štandardný a zákonom výslovne predpokladaný prostriedok ochrany subjektívnych práv v situáciách, keď dochádza alebo hrozí, že dôjde k zásahu do práva žalobcu zo strany osoby, ktorá na takýto zásah nemá hmotnoprávny titul. Účelom negatívnej žaloby nie je dočasná úprava pomerov medzi stranami, ale poskytnutie trvalej ochrany proti neoprávnenému zásahu, resp. proti jeho opakovaniu.

3.2 V prejednávanvej veci bolo právoplatným rozhodnutím v inom konaní jednoznačne ustálené, že zmluva o postúpení pohľadávky, na základe ktorej žalovaný odvodzoval svoje postavenie veriteľa a záložného veriteľa, je absolútne neplatná. Z tohto právneho záveru nevyhnutne vyplýva, že žalovaný nikdy nenadobudol postavenie veriteľa zabezpečenej pohľadávky a nemohol nadobudnúť ani postavenie záložného veriteľa. Ak teda žalovaný napriek tomu vystupoval ako záložný veriteľ, inicioval výkon záložného práva a pristúpil k procesu dobrovoľnej dražby nehnuteľností žalobcu, konal bez akéhokoľvek hmotnoprávneho oprávnenia a jeho konanie predstavovalo priamy a kvalifikovaný zásah do vlastníckeho práva žalobcu. Za tejto skutkovej a právnej situácie nemožno akceptovať tvrdenie žalovaného, že ochrana žalobcu mala byť obmedzená výlučne na neodkladné opatrenie. Neodkladné opatrenie slúži na dočasnú úpravu pomerov v prípade, ak je potrebné bezodkladne zasiahnuť pred rozhodnutím vo veci samej. Ak však súd v meritórnom konaní dospeje k záveru, že žalovaný nemá a nikdy nemal právo vykonávať záložné právo, je nielen oprávnený, ale aj povinný poskytnúť žalobcovi plnú a trvalú ochranu jeho práva rozhodnutím vo veci samej. V opačnom prípade by bol žalobca vystavený permanentnej

právnej neistote a bol by nútený opakovane sa domáhať ochrany prostredníctvom nových neodkladných opatrení, čo je v rozpore s princípom efektívnej súdnej ochrany.

3.3 Tvrdila, že rozhodnutia NS SR vo vzťahu k nemožnosti uloženia trvalej povinnosti pre veriteľa, od ktorých žalovaný odvodzuje ustálenú rozhodovaciu prax predstavujú rozhodnutia, ktoré vychádzajú z úplne iných skutkových okolností, ako je tomu v predmetnej veci. Judikatúra NS SR, na ktorú žalovaný v odvolaní poukazoval, sa týka odlišných skutkových situácií, v ktorých existovalo platné záložné právo a záložný veriteľ bol nositeľom hmotného práva, pričom spornosť sa viazala len na dočasnú neprípustnosť alebo spôsob výkonu záložného práva. V takých prípadoch NS SR skutočne dospel k záveru, že trvalý zákaz výkonu záložného práva meritórnym rozsudkom nie je prípustný, keďže by neodôvodnene zasahoval do existujúceho hmotného práva veriteľa. Prejednávaná vec je však zásadne odlišná, keďže žalovaný nie je nositeľom žiadneho záložného práva a jeho konanie nemá oporu v hmotnom práve. Zákaz výkonu „záložného práva“, ktoré žalovanému nepatrí, preto nepredstavuje obmedzenie jeho práv, ale legitímnu ochranu vlastníckeho práva žalobcu.

3.4 Podľa jej názoru neobstojí ani tvrdenie žalovaného o nevykonateľnosti napadnutého výroku. Výrok rozsudku je formulovaný určito, jasne a zrozumiteľne, presne identifikuje osobu povinného, predmet zákazu, aj obsah povinnosti. Povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva je typickou povinnosťou, ktorá je spôsobilá byť predmetom exekučného titulu, a jej vykonateľnosť nie je nijako spochybniteľná. Rovnako za neopodstatnenú považovala aj argumentáciu žalovaného, podľa ktorej rozsudok neprípustne zasahuje do jeho budúcich práv. Argumentovala, že napadnuté rozhodnutie sa viaže výlučne na konkrétny právny vzťah a konkrétne záložné právo, ktoré žalovaný odvodzoval od neplatného postúpenia pohľadávky. Rozsudok podľa nej nijako nepredurčuje, ani neobmedzuje vznik iných, hypotetických práv žalovaného v budúcnosti, a už vôbec nebráni tomu, aby žalovaný v budúcnosti nadobudol práva na základe iného právneho titulu. Pokiaľ by aj žalovaný v budúcnosti nadobudol platne pohľadávku plynúcu z hlavného záväzkového vzťahu, a teda by bol nositeľom aj práva plynúceho z akcesorickej záložnej zmluvy, potom by záložné právo eventuálne mohol začať vykonávať (išlo by o iný skutkový stav). Takéto úvahy žalovaného považovala za špekulatívne a nemajúce význam pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia.

3.5 Pokiaľ ide o námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, túto vnímala ako vnútorné rozpornú a účelovú. Pasívna vecná legitímácia je daná tomu subjektu, ktorý do práva žalobcu zasiahol alebo je objektívne schopný v takomto zásahu pokračovať. V danom prípade bol žalovaný tým, kto postupoval ako záložný veriteľ, inicioval výkon záložného práva, podal návrh na dobrovoľnú dražbu a bol zapísaný v katastri nehnuteľností ako záložný veriteľ. Skutočnosť, že jeho právny titul bol následne súdom vyhodnotený ako neplatný, nemôže viesť k záveru o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie; naopak, práve táto skutočnosť ju zakladá.

3.6 Námietku žalovaného, že v čase vyhlásenia rozsudku už nevykonával žiadne úkony smerujúce k výkonu záložného práva, považovala za právne irelevantnú. Tvrdila, že negatívna žaloba neslúži len na odstránenie prebiehajúceho zásahu, ale aj na ochranu pred jeho opakovaním. V situácii, keď žalovaný nepreukázal, že by sa výkonu záložného práva definitívne a nezvratne vzdal, a keď neexistuje žiadna právna prekážka, ktorá by mu objektívne bránila v opätovnom pokračovaní v takomto konaní, je naliehavý právny záujem žalobcu na poskytnutí ochrany zrejmy.

3.7 Tvrdenia žalovaného o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku a o porušení práva na spravodlivý proces považovala za nedôvodné. Rozsudok súdu prvej inštancie podľa nej obsahuje dostatočné skutkové zistenia, jasné právne závery a logické odôvodnenie, ktoré umožňuje preskúmanie rozhodnutia v odvolacom konaní. Skutočnosť, že sa súd nestotožnil s právnym názorom žalovaného, neznamená porušenie jeho základných práv, keďže právo na spravodlivý proces nezaručuje účastníkovi úspech v spore, ale len spravodlivé a zákonné konanie.

3.8 Na základe vyššie uvedeného odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v celom rozsahu a priznal jej aj nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný sa v odvolacej replike v plnom rozsahu pridŕžoval svojho odvolania, ako aj všetkých uplatnených odvolacích dôvodov.

4.1 Poukázal na už v odvolaní upozorňované špekulácie žalobcu, že predmetná judikatúra NS SR nie je aplikovateľná na prejednávaný prípad s ohľadom na odlišný skutkový stav, avšak žalobca podľa neho učebnicovo zahmlieva a ignoruje samotný obsah rozhodnutí NS SR, ako aj jeho právnych záverov. NS SR totiž opakovane právne uzavrel, že takýto výrok – akým rozhodol aj konajúci súd – je materiálne nevykonateľný, a teda je absurdné tvrdiť, že pri zmene skutkového stavu sa totožný výrok zrazu stane vykonateľným. Nebolo mu zrejmé, ako si žalobca vrátane konajúceho súdu predstavuje nútený

výkon takéhoto výroku súdneho rozhodnutia obzvlášť v prípade, ak samotný žalovaný po právoplatnom skončení konania sp. zn. 13Csp/15/2020 nevykonával žiadne úkony smerujúce k výkonu záložného práva a práve toto rozhodnutie chráni žalobcu, aby žalovaný ďalej nevystupoval ako záložný veriteľ na základe neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky.

4.2 Poukázal na nepravdivé tvrdenia žalobcu, že predmetný rozsudok bude rozhodujúci a finálny z hľadiska vyriešenia sporných práv a povinností, nakoľko nepochybne bude z jeho strany podaná ďalšia žaloba – ak nie viacero žalôb – nakoľko záložné právo existuje voči samotnej banke, ktorá s poukazom na neplatné postúpenie opätovne začala vymáhať pohľadávku voči žalobcovi. Podľa jeho názoru nemožno pripustiť, aby súdy vytvárali akéhokoľvek povinnosti pre žalovaných len podľa názorov a predstáv žalobcu, a teda, aby súdy neboli viazané samotnou podmienkou materiálnej vykonateľnosti, či aspoň základnou logikou pri ukladaní povinností rozhodnutiami vo veci samej.

4.3 Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že zamietne žalobu žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Žalobkyňa v odvolacej duplike skonštatovala, že žalovaný v odvolacej replike neuviedol žiadne nové skutočnosti, ani právne argumenty, ktoré by boli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Žalovaný sa podľa nej obmedzuje na opakovanie svojich subjektívnych a právne neudržateľných výkladov vykonateľnosti súdnych rozhodnutí a na účelové prekrúcanie jej stanovísk.

5.1 Uviedla, že žalovaný opakovane a mylne stotožňuje „materiálnu nevykonateľnosť“ s vlastným nesúhlasom s uloženou povinnosťou. Výrok rozsudku, ktorým súd ukladá povinnosť „zdržať sa výkonu záložného práva“, je podľa nej v súdnej praxi štandardným výrokom pri negatívnych žalobách a je plne exekvovateľný prostredníctvom inštitútu výkonu rozhodnutia ukladajúceho inú povinnosť (tzv. nepeňažné plnenie – § 192 a nasl. Exekučného poriadku). Judikatúra NS SR, na ktorú žalovaný odkazuje, riešila situácie, kde bol výrok formulovaný neurčito alebo kde existoval platný právny titul veriteľa, ktorý bol len dočasne obmedzený. V prejednáwanej veci však žalovaný nemá žiadny právny titul (zmluva o postúpení je neplatná), a preto je trvalý zákaz jeho konania jediným logickým a vykonateľným riešením.

5.2 Tvrdila, že žalovaný sa snaží navodiť dojem rozporuplnosti v jej tvrdeniach, keď poukazuje na možnosť budúceho nadobudnutia pohľadávky. Tvrdila, že táto argumentácia žalovaného nie je správna, nakoľko súd nie je viazaný budúcim stavom, ale stavom v čase vyhlásenia rozhodnutia. Argumentovala, že skutočnosť, že žalovaný pripúšťa teoretickú možnosť, že v budúcnosti nadobudne iný platný právny titul, nijako nelegalizuje jeho súčasné protiprávne konanie. Súdne rozhodnutie zakazuje žalovanému vykonávať záložné právo na základe toho skutkového a právneho stavu, ktorý tu je dnes (t.j. na základe neplatnej zmluvy o postúpení). Ak by žalovaný v roku 2030 nadobudol pohľadávku na základe novej, platnej zmluvy, pôjde o novú skutkovú okolnosť, na ktorú sa súčasný zákaz nebude vzťahovať. Tvrdenie žalovaného, že rozsudok je nezmyselný, ak nezakazuje konanie „navždy a za každých okolností“, považovala za absurdné. Žiadne súdne rozhodnutie nemôže predvídať budúce zmeny právnych vzťahov, no musí poskytnúť ochranu pred aktuálnym neoprávneným zásahom.

5.3 Tvrdenie žalovaného, že záložné právo existuje voči samotnej banke a že banka pohľadávku vymáha, považovala pre tento spor za právne irelevantné. Predmetom tohto konania nie je určenie, či záložné právo ako také existuje, ale či je žalovaný (nie banka) oprávnený ho vykonávať. Keďže žalovaný nie je veriteľom (postúpenie bolo neplatné), nemôže zasahovať do práv žalobcu bez ohľadu na to, čo robí /alebo nerobí/ pôvodná banka.

5.4 Skutočnosť, že žalovaný aktuálne nevykonáva úkony smerujúce k dražbe, neznamená, že žalobca nemá nárok na súdnu ochranu. Bez právoplatného výroku súdu, ktorý žalovanému ukladá povinnosť zdržať sa zásahov, by žalovaný mohol kedykoľvek v budúcnosti (napríklad po zastavení iných konaní) opätovne začať s výkonom práva, ktoré mu nepatrí. Negatívna žaloba má preventívny charakter a jej cieľom je nastolenie právnej istoty, ktorú samotná pasivita žalovaného nezaručuje. Okrem iného, zápis na liste vlastníctva v čase vyhlásenia rozsudku obsahoval zapísané záložné právo v prospech žalovaného. Žalovaný podľa nej argumentuje „základnou logikou“, avšak opomína, že základnou logikou práva je ochrana vlastníka pred osobou, ktorá sa neoprávnene zmocňuje jeho majetku cez procesy dobrovoľných dražieb bez existencie platnej pohľadávky. Napadnutý rozsudok nie je prejavom „predstáv žalobcu“, ale logickým vyústením preukázanej absolútnej neplatnosti právneho titulu, na ktorom žalovaný staval svoju obranu.

5.5 Vzhľadom na uvedené zotrvala na svojom návrhu, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

6. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu podľa § 379, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa 380 CSP, bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 CSP (a contrario), napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 zmenil tak, ako to vyplýva z výroku I. tohto rozhodnutia z dôvodu, že neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na ich zrušenie a podľa § 387 ods. 1 CSP ho vo výroku II. ako vecne správny potvrdil.

7. Podľa § 388 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie.

8. Odvolací súd vzhľadom na obsah spisového materiálu, ako aj dôvody podaných odvolaní konštatuje, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci. Odvolací súd je v zmysle § 383 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Rozsah skutkových zistení považoval odvolací súd za postačujúci aj pre svoje vlastné rozhodnutie, z tohto dôvodu na prejednanie podaných odvolaní nenariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 ods. 1 CSP a vo veci rozhodol rešpektujúc skutkový stav zistený súdom prvej inštancie.

9. Žalovaný v podanom odvolaní namietal nedostatky a nesprávnosť skutkových zistení, ku ktorým sa súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dopracoval a tvrdil, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na výkone záložného práva spred štyroch rokov a vôbec neposudzoval skutkový stav v čase vyhlásenia rozsudku. S uvedeným tvrdením sa odvolací súd nestotožnil. Súdom prvej inštancie vykonaným dokazovaním bolo zistené, že v katastri nehnuteľností je na príslušnom liste vlastníctva, na ktorom sú vedené nehnuteľnosti žalobkyne, ako ľarcha zapísané záložné právo žalovaného a sú v ňom uvedené aj poznámky o začatí výkonu záložného práva v prospech žalovaného a o začatí výkonu dobrovoľnej dražby pre žalovaného ako navrhovateľa dražby, vo vykonaní ktorej žalovanému zabránilo len nariadené neodkladné opatrenie, ktorým mu bola uložená povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva do právoplatného skončenia tohto súdneho konania. Súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní zohľadnil aj skutočnosť, že žaloba žalovaného o plnenie dlhu zo zmluvy o úvere bola rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 13Csp/15/2020 - 405 zo dňa 03.03.2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 13CoCsp/12/2025 - 474 zo dňa 30.07.2025 právoplatne zamietnutá, a to z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie, nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu pohľadávky zo zmluvy o úvere, v dôsledku čoho je Zmluva o postúpení pohľadávok č. XX/XXXX zo dňa 30.09.2020 absolútne neplatným právny úkonom. Preto možno skonštatovať, že súdom prvej inštancie zistený skutkový stav zodpovedá výsledkom dokazovania a poskytoval dostatočný podklad pre rozhodnutie o žalovanom nároku.

10. Či bude žalobca v spore úspešný, závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinností, ktoré sú predmetom konania, sa v civilnom procesnom práve používa pojem vecná legitímácia. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Nedostatok pasívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (žalovaný), nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, o ktorú ide v konaní. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 6 Cdo 214/2011 „Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil.“ Preskúvanie vecnej legitímácie je základnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietá. V prípade nedostatku vecnej legitímácie súd nie je oprávnený zasahovať do vymedzenia okruhu účastníkov konania, nemôže konanie pre nedostatok takejto podmienky zastaviť, avšak musí žalobu zamietnuť.

11. V danom prípade sa žalobkyňa podanou negatívnou žalobou domáhala uloženia povinnosti zdržať sa neoprávneného výkonu záložného práva voči žalovanému, ktorý bol navrhovateľom dobrovoľnej dražby, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti v jej vlastníctve. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku správne ustálil, že pokiaľ žalovaný pristúpil k dobrovoľnej dražbe ako osoba, ktorá nie je záložným veriteľom, nemohol vystupovať ani v postavení navrhovateľa dobrovoľnej dražby a riadne v nej pokračovať, a preto bolo dôvodné uložiť mu povinnosť, aby sa akýchkoľvek ďalších úkonov týkajúcich sa dobrovoľnej dražby zdržal. Keďže sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala ochrany proti neoprávnenému zásahu do jej vlastníckych práv, do ktorých žalovaný zasiahol tým, že neoprávnené vystupujúc v postavení záložného veriteľa inicioval výkon záložného práva a podal návrh na dobrovoľnú dražbu s cieľom dosiahnuť speňaženie nehnuteľností vo vlastníctve žalobkyne ako zálohu za účelom uspokojenia záložným právom zabezpečenej pohľadávky, možno uzavrieť, že žalovaný bol nositeľom hmotnoprávnej povinnosti zdržať sa neoprávnených zásahov do vlastníckeho práva žalobkyne. Keďže súd prvej inštancie jeho postavenie v hmotnoprávnom vzťahu strán sporu náležite posúdil, konal s ním ako so žalovaným, ktorému svedčala pasívna vecná legitímácia. Odvolací súd sa s takýmto postupom súdu prvej inštancie stotožňuje, a preto odvoláciu námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného posúdil ako nedôvodnú.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Žalovaný v podanom odvolaní namietal, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď mu napadnutým rozsudkom uložil povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva do budúca bez časového obmedzenia, pretože postupoval v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou NS SR vyplývajúcou z rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/147/2017, sp. zn. 5Cdo/113/2017 a sp. zn. 2Cdo/36/2019, v ktorých bola skonštatovaná procesnoprávna a hmotnoprávna neprípustnosť a nevykonateľnosť meritórneho výroku, ktorým sa ukladá povinnosť záložnému veriteľovi zdržať sa výkonu záložného práva bez časového obmedzenia.

13. Uvedenú odvoláciu námietku žalovaného odvolací súd posúdil ako nedôvodnú. V uvedených rozhodnutiach NS SR vyslovil právny názor, v zmysle ktorého rozhodnutie vo veci samej, ktorým je uložená povinnosť zdržania sa výkonu záložného práva na neobmedzený a vopred neurčený čas, predstavuje neprimeraný zásah do práva žalovaného ako záložného veriteľa v budúcnosti uspokojiť sa, resp. domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky z predmetného záložného práva cestou predaja vo verejnej dražbe, priamym predajom alebo odkúpením do svojho výhradného vlastníctva. Odvolací súd však musí skonštatovať, že uvedená judikatúra je vzhľadom na odlišný skutkový a právny stav v posudzovanom prípade neaplikovateľná, a to z dôvodu, že žalovaný nie je záložným veriteľom žalobkyne, do ktorého práv by bolo výkonom súdu prvej inštancie neoprávnené zasiahnuté, ale je subjektom, ktorému postavenie záložného veriteľa v dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zabezpečenej záložným právom nesvedčí, no ktorý napriek tomu v postavení záložného veriteľa inicioval výkon záložného práva a navrhol vykonanie dobrovoľnej dražby, ktorý výkon bol pozastavený len v dôsledku nariadeného neodkladného opatrenia (ukladajúceho mu povinnosť dočasne sa zdržať výkonu záložného práva zo zmluvy o zriadení záložného práva prostredníctvom dobrovoľnej dražby nehnuteľností).

14. Pri žalobe na plnenie znie žalobný návrh na zaplatenie určitej peňažnej sumy alebo na splnenie inej ako peňažnej povinnosti. Nepeňažnou povinnosťou môže byť niečo dať, resp. vydať, dodať či vypratať (dare), niečo vykonať (facere), niečoho sa zdržať (omittere) alebo niečo strpieť (pati). Nevyhnutnou vlastnosťou exekučného titulu je jeho vykonateľnosť, a to tak formálna, ako aj materiálna. Pod materiálnou vykonateľnosťou teda rozumieme súhrn materiálnych znakov, ktoré zabezpečujú reálnu vynútiteľnosť práva obsiahnutého v exekučnom titule (N., O. F. M.. P. D.. M., X. K.. Q. H., XXXX. E. XXX). Aj keď žalobný petit uvedený v žalobe predstavuje rámeč pre rozhodovanie, neznamená to, že by súd pri formulovaní vyhlasovaného výroku rozsudku bol viazaný jeho doslovným znením do najmenších podrobností. Na to, aby vyhlásený rozsudok mohol byť materiálne vykonateľný, je prípustné, aby súd v rozhodnutí upravil petit žaloby tak, aby zodpovedal objektívnemu hmotnému právu a aby jeho formulácia zodpovedala dovoleným spôsobom núteného výkonu rozhodnutia. Z dôvodu, aby výrok ukladajúci žalovanému povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva formou dobrovoľnej

dražby žalobkyni poskytoval dostatočnú ochranu jej vlastníckeho práva, no súčasne aby nepredstavoval neprípustný zásah do prípadných budúcich práv žalovaného, odvolací súd pristúpil k zmene výroku I. napadnutého rozsudku tak, ako je to uvedené vo výroku I. tohto rozhodnutia, ktorou jednoznačne vymedzil žalovanému uloženú povinnosť tak, aby sa vzťahovala výlučne na konkrétne záložné právo, ktoré žalovaný odvodzoval od neplatného postúpenia pohľadávky, a to tým, že presne špecifikoval zmluvu o postúpení pohľadávky, na základe ktorej malo dôjsť k prechodu záložného práva na žalovaného a ktorej neplatnosť bola následne zistená, a konkretizoval aj číslo zápisu, pod ktorým bolo takto žalovaným nadobudnuté záložné právo zapísané do katastra nehnuteľností.

15. Takto formulovaný výrok rozhodnutia podľa názoru odvolacieho súdu zaručuje, že je možné ho reálne vykonať, nakoľko umožňuje bezproblémové identifikovanie subjektov i rozsahu judikovanej povinnosti, keďže presne určuje, kto, čo, v akom rozsahu a dokedy sa musí niečoho zdržať (plniť) a súčasne zohľadňuje cieľ uvedeného súdneho konania, ktorým je zabránenie žalovanému, aby žalobkyňu ohrozoval, resp. rušil vo výkone jej vlastníckeho práva tým, že bude pokračovať vo výkone záložného práva formou dobrovoľnej dražby, ktoré záložné právo na neho v dôsledku absolútne neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky neprešlo, čím je žalobkyni poskytnutá trvalá (bez časového obmedzenia) ochrana proti takémuto neoprávnenému konaniu žalovaného. Pokiaľ ide o žalovaným namietanú možnosť výkonu takéhoto súdneho rozhodnutia, odvolací súd poukazuje na štvrtú časť hlava druhá zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v ktorej je upravený spôsob vykonania exekúcie na uspokojenie práv na nepeňažné plnenie, vrátane negatívnych a iných povinností.

16. K odvolacej námietke, v ktorej žalovaný namietal, že súd prvej inštancie neprípustne nahradil uznesenie o neodkladnom opatrení rozsudkom vo veci samej s totožným výrokom, odvolací súd poukazuje na znenie § 330 CSP, ktoré takúto možnosť výslovne pripúšťa a je typická najmä v prípade zdržovacích nárokov, tak ako tomu bolo aj v tomto prípade, kedy bol navrhovateľ neodkladného opatrenia skutkovými okolnosťami vystavený nevyhnutnosti domáhať sa predbežnej ochrany v rovnakom rozsahu a s rovnakými účinkami, ako pri konečnom rozhodnutí.

17. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Rozhodnutie súdu musí teda obsahovať dostatočné a presvedčivé dôvody, na ktorých je založené. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia možno v zmysle ustálenej judikatúry považovať za porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

18. Pokiaľ žalobca v podanom odvolaní namietal porušenie svojho práva na spravodlivý proces v dôsledku nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku nevykazuje znaky nepreskúmateľnosti, v dôsledku ktorých by nebolo možné zistiť, na základe akých dôvodov súd prvej inštancie vo veci rozhodol. Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z riadne zisteného skutkového stavu a správneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie za riadne a v súlade so zákonom odôvodnený. Jeho odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, v dostatočnom rozsahu uvádza dôvody, na ktorých je rozhodnutie založené a obsahuje zákonom vyžadované obsahové náležitosti. Právne závery sú súladné s vykonaným dokazovaním, čo je zisťiteľné z obsahu spisu. Závery súdu prvej inštancie a rozhodnutie vo veci samej považuje odvolací súd za vecne správne a odôvodnenie napadnutého rozsudku za riadne, dostatočné, akceptovateľné a tiež presvedčivé. Odvolací súd sa v podstatných otázkach stotožňuje so závermi a argumentáciou súdu prvej inštancie. Rovnako z hľadiska procesnoprávnej úpravy odvolací súd za správny považoval aj procesný postup súdu prvej inštancie. Pre záver o nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie nepostačuje len skutočnosť, že strana (v danom prípade žalovaný) s napadnutým rozhodnutím a jeho dôvodmi nesúhlasí alebo ich považuje za nedostatočné. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Nie je porušením práva na spravodlivý

proces iné hodnotenie vykonaných dôkazov, skutkových tvrdení účastníkov, ako aj iný právny názor súdu na dôvodnosť podaného nároku, resp. uplatnených námietok. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom účastníka, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

19. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

20. Odvolací súd preskúmal i odvolaním napadnutý výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 % vo výške, ako bude rozhodnuté osobitným uznesením vyšším súdnym úradníkom, v lehote troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa zásady úspechu v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP. Zmena meritórneho výroku rozhodnutia odvolacím súdom nemala vzhľadom k tomu, že spočívala len v spresnení špecifikácie záložného práva, ktorého výkonu sa má žalovaný zdržať, vplyv na konečný úspech dosiahnutý žalobkyňou v konaní. Odvolací súd preto tento závislý výrok, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách prvoinštančného konania, ako vecne správny potvrdil, nakoľko súd prvej inštancie o trovách prvoinštančného konania rozhodol podľa správnych ustanovení CSP a tieto správne aplikoval.

21. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, § 396 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní vedenom v dôsledku odvolania žalovaného tento nebol úspešný, keď odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle jeho návrhu nezrušil, ani nezmenil tak, že žalobu zamietá. Celý procesný úspech v odvolacom konaní tak prináleží žalobkyni, ktorá sa k podanému odvolaniu i prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrovala, a preto jej v súvislosti s odvolacím konaním trovy preukázateľne vznikli. S poukazom na ustanovenie § 255 ods. 1 CSP, odvolací súd uložil žalovanému, ako procesne neúspešnej strane sporu v odvolacom konaní, povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o ich výške.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c/ je predmetom dovolacieho konania

len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).